

Минаватъ твойтъ дни, като камьони съ грѣшки —
пийнства, мързелъ, грижи, несбжднати мечти.
Да би могла да стане една последна грѣшка :
кой знае какъ, да спрешъ внезапно да грѣшини !

Недей се смѣ ! Плачи ! Да плачешъ нѣмашъ съзи.
Пъкъ и ненуждно е, — потопъ солень не дави
гадинитѣ умразни, въ живота мжтенъ плѣзнали.
Да можеше поне юмрукъ да те оправи !...

Съ добри желанія покритъ билъ, казватъ, ада.
Въвъ ада не съмъ билъ, но тукъ при тебъ е сжищото.
Да би могло отъ тѣхъ човѣкъ да прави сграда,
небосъргачъ би дигналъ, не двуетажна кжища.

Небосъргачъ... Що става ? Ти почвашъ пакъ да свиряшъ
позната бойна пѣсенъ. Безсрамнико, надежда
въ очитѣ ти отново на топли струи блика ! —
Знамъ, планове отново на умъ сега нареждашъ.

Непоправимъ ! Но що... по дявола, и въ мене
надежда се прокрадва, — уви, съсъ тебъ едно сме.
Какво сега да прави съ това стихотворение ?
Объркано, ще кажатъ, дори ствсемъ несиносно.

Тѣй както момѣкъ младъ... Но момѣкътъ следъ време
все може да напише блестящъ любовень стихъ.
Косата руса тамъ ще бжде позлатена,
бездънини ще се казватъ дълбокитѣ очи.

Да би могълъ и ти, животъ — борба направилъ,
прегърбенъ ветеранъ, следъ време, несмугнѣ
отъ съвестъта, на всѣки младежъ, мома, да кажешъ :
— Бждете като менъ ! —